

[Arne Melchior]

Desuden ville det blive umuligt for en beslutningstager, f. eks. en minister – det samme gælder en borgmester og mange andre øvrigheds personer, herunder ikke mindst de folkevalgte, men også de ansatte chefer – at tage alle de specialister og eksperter og dygtige hjælpere, de måtte kunne råde over på vejen til deres beslutning, med på råd, hvis der ikke var ganske klare, men altså ikke nedskrevne og eksemplificerede grænser for, hvad man må udtale sig om, og hvad man ikke må udtale sig om. De ville slet ikke komme med i beslutningsprocessen. Den ville blive besværliggjort, og den offentlige debat ville ikke få tilført nogle nye, værdifulde oplysninger. Der ville blive åbnet for en masse sladder og for en masse misforståelser.

Vi så én i begyndelsen af ugen, hvor en medarbejder i kulturministeriet efter min opfattelse gik langt ud over, hvad en medarbejder kan tillade sig over for sin chef, i dette tilfælde ministeren. Nu har medarbejderen beklaget det siden, så er det i orden, og jeg drager det kun frem for at vise, at her bebudede man ligefrem en bekæmpelse af sin foresatte, den folkevalgte minister. Hvis det dannede skole, ville det ikke være til at leve med.

Jeg kan heller ikke godkende den sontring, som fru Margrete Auken har gjort sig til talsmand for, mellem synspunkter og viden, altså at viden, som erfares i tjenesten, skal man frit kunne bruge i offentlig debat og dermed bringe til offentlighedens kendskab. Jeg tror, hele vort forvaltningssystem ville blive ødelagt derved. Derfor forbyder det sig selv.

Jeg tror ikke, der er behov for lovgivning. Der er behov for at være opmærksom på, hvis der sker overgreb, og dér tror jeg, vi både gennem den politiske og den mediemæssige årvågenhed og debat har et udmærket instrument – i hvert fald det bedste, vi overhovedet kan få.

Lawaetz (FP):

Da vi talte om videobånd, kunne jeg fuldt tilslutte mig justitsministerens tale, men nu har vi hørt en formfuldendt tale både fra justitsministeren og fra den socialdemokratiske ordfører, og hvad har vi så hørt? Nydelige taler, men vi er tilbage, hvor vi plejer at være, på den ene side og på den anden side,

uden at de to herrer i og for sig sagde noget, uden at de tog stilling til det, der ligger her på bordet.

Vi vil gerne tage stilling i fremskridtspartiet. Vi har stor sympati for det, der her er fremsat. I og for sig nævner SF i sine bemærkninger hovedsætningen, at yringsfriheden hører til blandt de grundlæggende frihedsrettigheder. Det kan ikke siges mere rigtigt. Spørgsmålet er nemlig, om der ikke i forvejen eksisterer en lang række begrænsninger i yringsfriheden. Vi kan nævne som eksempel – det er et spørgsmål, der engang burde tages op – om det i og for sig er lovligt med et monopol-TV, hvor der absolut ikke er yringsfrihed. Om man har yringsfrihed., kommer i hvert fald an på, hvem man er.

Det er klart, at de ansatte kan udtale sig på egne vegne, og det er også klart, at hvis de udtaler sig på den offentlige myndigheds vegne, må de holde sig inden for de beføjelser, som ledelsen har angivet. Det er måske ikke så indviklet, som man gør det til, for man kan i og for sig sige det samme ude i det private erhvervsliv. Dér kender man sit firmas synspunkter, man kender sine ledes synspunkter og prøver på at give bedst muligt udtryk for dem.

Hr. Hans Jørgen Jensen var så letsindig at nævne sanktioner – det syntes han var noget frygteligt noget – og risikoen ved at udtale sig. Men kigger vi på punkt 3 i beslutningsforslaget, hvor der tales om, at ledelsen i offentlige myndigheder ikke har ret til at anvende sanktioner i ansættelsesforhold på grundlag af lovlige ytringer eller på grundlag af uoverensstemmelser, så bliver man straks uhyggeligt tilpas.

Hr. Arne Melchior tog lidt ordet ud af munden på mig, men jeg vil godt nævne afskedigelsen af fru Birgitte Oxdam på en helt anden facon. Jeg mener, at det er fuldstændig utilladeligt, hvad vores kulturminister her gør. Man ved, de har haft modstridende synspunkter, man ved, at de har været uenige om en hel masse – og så bliver fru Birgitte Oxdam afskediget på gråt papir. Man kan også kige på – hvis man går tilbage til 1907 – fundatsen, hvor der står, at et bestyrelsesmedlem kun kan udskiftes hvert 6. år. Det blæser kulturministeren på. Her er tale om uhyggelige sanktioner, hvis man ellers giver dem det rette navn.